

Павелъ едва го погледва, разбралъ, че къмъ него се обръщатъ.

— На хилядата половината ли смѣташъ? — се подсме други.

Павелъ мълчеше, безъ да промѣни лице.

— Какво ме погледна тъй? подзе първиятъ. — Следъ десетина дни ще я отмѣнятъ...

Ще я отмѣнятъ ти казвамъ. И азъ бѣхъ осъденъ на смъртъ, а отмѣниха я.

— Вѣрно! — се намѣси единъ кждрокосъ, разбралъ, че Павелъ не вѣрва.

Павелъ мълчеше: не му бѣ до приказки. Той мислѣше за себе си.

Това мълчание бдразнеше първия затворникъ и, нѣкакъ оскърбенъ, застана предъ